

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí, říjen – listopad 2016 (č. 125)

Požehnání

*nové
fasády
a hodin*

**111 let
kostela
svaté
Barbory
v Otvicích**

Pozvánky na říjen a listopad:

- * V neděli 30. října bude mše v **Boleboři** a po ní modlitba na hřbitově.
- * **Dušičková pobožnost na hřbitově v Jirkově bude ve středu 2. listopadu v 15:00 hodin, poblíž hlavního kříže.**
- * Dušičkové modlitby na hřbitově v **Otvicích** v sobotu 5.11 v 10:30 hod.
- * **Schola od svatého Jiljí** zahájila přípravu na vánoční svátky. Hledá nové členy. Můžete se přidat každou sobotu v budově fary (Kostelní ul. 55). Zkoušky začínají v **sobotu 5.11. od 16:00 hodin** ve farní učebně.
- * Bohoslužby jsou v **Otvicích** každou sobotu v 18 hodin.
- * Mše svaté na **Květnově** jsou 5.11. (cho) a 19.11. (ji) od 14 hodin.
- * Mše v **Sušanech** je 13.11. v 12 hod. s intencí za zemřelé ze Sušan. Dušičková pobožnost bude po mši sv. Další mše zde dne 11.12. ve 12 hodin.
- * **Vikariátní mše** sv. v chomutovském děkanském kostele (za účasti kněží krušnohorského vikariátu) bude 10. listopadu v 9:30 hodin.
- * **Sbírka na pojištění majetku farnosti a diecéze se koná v neděli 20.11. při mši v Jirkově (9:00) a Strupčicích (10:45).**
- * V pátek 25.11. (sv. Kateřiny) v 17 hodin se uskuteční mše svatá v kostele sv. **Kateřiny v Chomutově**. Po mši bude pohoštění na místní katolické faře.
- * Poslední mše svatá tento rok v **Boleboři** bude v neděli 27.11. v 15 hodin v kostele svatého Mikuláše. Příští bohoslužby budou po velikonocích.
- * **Na 1. neděli adventní 27.11. při bohoslužbách (9:00 v Jirkově, 10:45 ve Strupčicích, 15:00 v Boleboři) je možné požehnat adventní věnce, nejen pro kostely ale i pro domácnosti.**
- * Po 1.neděli adventní, tj. od 28.11. začínáme v Jirkově s bohoslužbami **ve vytápěné kapli v budově fary**. Řád bohoslužeb se nijak nemění. V po-út bývá zpravidla bohoslužba slova se svatým přijímáním; st, čt, pá, so - mše svatá. Začátek vždy v 9 hodin. V neděli bývá mše v kostele sv. Jiljí.
- ** **Svatý Mikuláš** pro děti přijde do kostela v neděli 4.12. při mši v 9:00 hod. v Jirkově a možná i do Strupčic 10:45 h.
- ** **Adventní koncert** bude v Jirkově v neděli 4.12. v 16:00 hodin v kostele svatého Jiljí. Vystoupí Jirkovské Seniorky a dětský sbor Zvoneček.
- ** **Vánoční** půlnoční bohoslužby budou 24.12. od 24 hod. v kostele sv. Jiljí v Jirkově (a předtím v 22 hod. v kostele ve Strupčicích).

Stalo se: V pátek 21.10. byla mše svatá ve **Vinařicích** od 17 hod. Bohoslužbě předcházelo **vyzváňení zvonem** v kapli, a to na solidaritu s pronásledovanými křesťany v syrském Aleppu a jinde. Další mše svatá bude ve Vinařicích v měsíci květnu příštího roku. Pán Bůh odplat' těm, kteří kapli připravili k bohoslužbě. *MD*

Bohoslužba pro řeholní **sestry svatého Kříže z Německa** se konala v pondělí 3. října na **Květnově**. Hlavním celebrantem byl Karl Brünnler a koncelebrovali Alois Heger a Miroslav Dvouletý. Sestry putovaly po významných poutních místech Krušnohoří. *MD*

Reforma liturgie podle II. Vatikánského koncilu

(pokračování z předchozího čísla)

Tato inkulturace liturgie je úkol na léta. Zbývá proto ještě mnoho úkolů v liturgické reformě." Tomuto odkládání starých zvyklostí a přisvojování nového myšlení musíme napomáhat. Zde si jen naznačme, o jak citlivé a složité přístupy se tu jedná:

- Dříve bylo úkolem kněze, aby zbožně a přesně celebroid - lidmi se nesměl dít rušit. Teď má navíc zvládnout i umění, jak navázat a udržet kontakt s účastníky bohoslužby. Nestací např. slova pozdravu odříkat - má osobním srdečným slovem uvedení do bohoslužby shrnout obec k Bohu, navodit společenství.

- Dřív bylo sedadlo kněze místem pasivního čekání. Dnes je to předsednické sedadlo hlavy shromáždění.

- Dřív stál kněz u oltáře zády k lidem. Ti vzadu celebranta kašláním a hlukem leda rušili. Dnes je obrácen k lidem. Ani misál nemá po straně, aby neměl hlavu obrácenou na bok. Má jej před sebou, bez pultíku. Může tak lépe listovat, postoj k lidem je přirozený. Prázdnost kolem kalicha a pateny zvýrazňuje symbolickou řeč mešních darů.

- Dřív bylo ticho více méně pasivním čekáním. Teď je součástí liturgického dění jako aktivní meditace, vyznění slova, gesta.

- Dřív bylo úkolem věřících nedělní mši zbožně slyšet. Teď mají věřící bohoslužbu spolu-slavit, konat svou roli, aktivně se podílet.

Mají-li kněží celebroid niterně, oduševněle - má-li být bohoslužba pro všechny otevřením srdce v radostné modlitbě, pak o ní musíme stále meditoval. Liturgie má být směrnicí víry a života. Proto je nutno liturgické symboly stále vysvětlovat. Ono to pro dnešní lidi není nic snadného, když mají liturgii chápat a prožívat. A kdo ji nechápe a neprožívá, ten se nudí, ten ji opouští.

Povídal tuhle sedmnáctiletý mladý muž tatínkovi, když se ráno chystali do kostela: "Mně se do kostela nechce. Ještě tak přes kázání to jde, ale pak už je to stále stejné - hotová nuda." Tatínek nato: "Na fotbale to trvá dvakrát tak dlouho - a tam se nenudíš?" "Kdepak, tam se nikdo nenudí. Tam tleskají, volají, zpívají, tam to prožívají." - "A proč to prožívají - zkus na to přijít" postrkuje tatínek. "Už to vím" - svitne synovi - "tam lidé znají pravidla hry, a proto ji mohou spoluprožívat a sledovat." Správně to pochopil ten mládenec.

Mše svatá je vzácný poklad, velké drama před Bohem i lidmi. Ale kdo o ní nic neví, ten se pochopitelně nudí a čeká jen na konec. Proto bychom všechno dění v kostele měli sledovat s otázkou: Proč to tak je, co se mně tím říká, jak se mohu zúčastnit?

Když se řeklo před koncilem, že jdeme na mši svatou, mínilo se tím: půjdeme do kostela, usedneme do lavice a budeme celé mši pobožně přítomni. Lod' byla hledištěm, presbytář jevištěm. Mši sloužil kněz, ostatní přihlíželi. Dnes je to jinak. Už na hlasitosti našich odpovědí, na živém zpěvu se dá poznat, že také my sami se můžeme a chceme na bohoslužbě činně podílet. Kněz je tu nadále nepostradatelný - předsedá bohoslužbě a vede ji ve jménu Kristově, ale my už nejsme pouzí diváci.

Otcové koncilu roli lidu při mši zvlášť zdůraznili: "Církev chce, aby křesťané nebyli při tomto tajemství víry jako vnější a němí diváci, ale aby mu dobře rozuměli a na posvátných úkonech se uvědoměle a činně podíleli. - Aby obětovali nejen rukama kněze, ale i sami, v jednotě s ním." (Lk. čl. 48) Bylo už také na čase, aby se lid Boží zase sám ujal toho, co za něho dřív dělal vpředu kostelník a vzadu varhaník. Takovou velkou chartou práv lidu Božího při bohoslužbě se stalo prohlášení koncilní Konstituce o liturgii (čl. 14): "Matka Církev si velmi přeje, aby všichni věřící byli vedeni k plné, uvědomělé a činné účasti na úkonech liturgie, jak na to křesťanský lid mocí křtu má právo." *(pokračování příště)*

Posvícení v Otvicích

V sobotu 22. října v 18 hodin jsme si na den přesně připomenuli **111 let** od vysvěcení **kostela svaté Barbory v Otvicích**. Od loňského jubilea jsme mohli pozorovat obnovu žluto-bílé fasády a oplechování říms a k tomu také nové hodiny s ciferníky a odbíjení hodin. Slavnost vedl liturgicky vikář krušnohorského vikariátu Řehoř Czerney; dále koncebrovali A.Heger, P.Morávek a M. Dvouletý. Při mši svaté zpívala schola od svatého Jiljí. Pán Bůh zaplat' všem, kteří na obnově kostela pracovali, nebo připravovali liturgickou slavnost, nebo pohoštění v KD. Příznivci kostela svaté Barbory se scházejí též na internetu, kde má její adresu: www.facebook.com/otvksb/ MD

Bůh uzdravuje – svědectví

Vyrůstala jsme v malé vesnici na Valašsku, kde mohl zloděj v neděli vykrást všechny domy, protože kromě nemohoucích byli všichni v kostele vzdáleném asi 3 km. Žila jsem v domnění, že Pán Bůh je součást folklóru, hlavně těch starších lidí, dokonce jsem od jednoho ruského filozofa četla, že Boha potřebuje jen ten, kdo je slabý. Pak přišla studentská léta. Na univerzitě jsem se setkala s jedním studujícím z Afriky. Byl sympatický, ale co mne nejvíc udivilo, že je mladý a přitom věřící.

Život šel dál. Při jednom vyšetření jsem se dozvěděla, že mám pravděpodobně tuberkulózu ledvin. Když mi to řekli s tím, že dlouhý život to nebude, šla jsem si dát s kamarádkou koňak do kavárny. Shodou okolností si k nám přisedli dva horolezci a nabídli mi jezdit s nimi na skály. Tam jsem se také seznámila s husitským farářem a jeho ženou. Byli oblíbení mezi mladými lidmi. Poprvé jsem nabyla dojmu, že víra může být opravdová a může přispět k aktivnímu pojetí života.

Moje rodinná situace nebyla nejlepší. Matka se léčila na psychiatrii a i v běžném životě bylo těžké s ní žít. Můj otec byl alkoholik, zmizel z mého života, když mi bylo 10 let. To mi zas tak nevadilo, protože se rodiče doma často hádali, nejhorší bylo, když se napadali, tekla krev a byla hrůza. Většinou se o mne nikdo nezajímal. Nikdo nevěděl, co prožívám jako dítě.

Po čase jsem se vdala. Nastalo neradostné životní období. Dvakrát jsem měla spontánní potrat, teprve po pěti letech se nám po komplikovaném porodu narodil syn. Ale pak to teprve začalo, prodělala jsem poporodní neléčenou psychózu, stupňovaly se stresy s matkou, která na protest proti mé svatbě nakonec skočila z okna. Byla jsem úplně na dně. Bylo mi doporučeno číst Žalmy, které mě však neoslovily. Pak jsem objevila Joba. A ten mi mluvil z duše. V té době jsem v podstatě jen přežívala. Byla jsem po operaci štítné žlázy, den jsem zvládala pomocí 23 prášků! Chystala jsem se pozvat příbuzné, abych se s nimi ještě rozloučila, dříve než odejdu z tohoto světa.

Pamatuji se, že byl pátek. Šla jsem nakupovat. Najednou slyším vnitřní hlas: „Pojď do kostela!“ Jestli to byla myšlenka nebo jsem skutečně slyšela hlas – to nevím. Byl to kostel, kde jsem coby studentka často chodila obdivovat baroko. Tam na mne Bůh promluvil. Řekl mi, že jestli chci v něho věřit, že mě uzdraví. Spontánně jsem reagovala: ANO CHCI! A plakala jsem a plakala, poprvé mi někdo chtěl pomoci jen tak! Po těle mi procházel jakoby elektrický proud po všech nervových drahách.

I když jsem nemocí zhubla, dostala jsem novou vnitřní energii. A co hlavní – začala jsem žít bez léků!!! Aleluja ! Věřím, že Pán Bůh uzdravuje i DNES!

Podzimní pouť, tzv. „Růžencová“ na Květnově uzavírala poutní sezónu 2016. Počasí na horách už bylo velmi chladné, přesto sluníčko občas zasvítilo. Poutníci z Kadaně a Klášterce přijeli autobusem a hned začali u červeného kříže na návsi modlitbu růžence. Duchovně vedl pouť vikář Řehoř Czerney z Litvínova, který také kázal při mši svaté. Bylo vzpomenuo náhlého úmrtí dlouholetého ministranta z Kadaně. R.I.P. Dále bylo možné jít ke svaté zpovědi, nebo si něco koupit v prodejním stánku, nebo se pomodlit u zapálené svíčky v kapli Panny Marie. Ve věži je stále možné si prohlédnout menší sbírku votivních tabulek s poděkováním Panně Marii. V pondělí ještě proběhlo setkání angažovaných kněží a laiků v německém Chemnitz v budově opatství, to byla teprve

tečka za poutní sezónou. Úplně poslední tečku udělali ještě organizovaní jirkovští turisté následující sobotu, když absolvovali starou poutní trasu z Jirkova, kolem přehrady, ale pak s mírným blouděním u Šerchova. Všem přátelům a dobrodincům Květnova přejeme hezký zimní spánek. Těm, kdo jsou aktivní i v zimě, připomínáme, že pravidelné bohoslužby na Květnově jsou v zimním období (ale bez sošky Panny Marie, prodej devocionálií omezen) vždy 1. a 3. sobotu v měsíci od 14 hodin.

Po tři roky se Bahdri Diallo jako člen teroristické skupiny Boko Haram aktivně účastnil zabíjení křesťanů a přepadávání jejich vesnic na severu Nigérie. Pak se mu jednoho dne znenadání vybavila konkrétní scéna z dětství. Ve vzpomínce spatřil svého mladšího bratra a jeho dětskou nevinnost.

„Zčistajasna se mi bratr jakoby ztotožnil s dětmi v jeho věku, které jsme zabíjeli. Od té doby mě začala pronásledovat úzkost, která postupně stravovala mé srdce. Cítil jsem se hrozně a třebaže mě nikdo neobviňoval, stále více jsem se nenáviděl kvůli tomu, co jsem dělal.“ Někdy tou dobou se Bahdri rozhodl, že Boko Haram opustí. Dobře však věděl, že pokud by ho znovu chytili, bude jeho úděl zpečetěn. Jedné noci, když na ně zaútočila nigerijská armáda a všude kolem vybuchovaly granáty, rozběhl se Bahdri do blízkého lesa, kde odhodil samopal i další výzbroj a vydal se pěšky domů. Tam navštívil pastora, který ho kdysi vedl k víře. „Tři roky o mně nevěděl, ale když mě znovu spatřil, rozpráhl paže a objal mě,“ vzpomíná Bahdri. „Položil jsem mu hlavu na rameno a rozplakal se. Na nic se mě neptal, ale i on měl v očích slzy. Pocit, který se mě v tu chvíli zmocnil, je nepopsatelný. Byl jsem šťastný, že ho vidím, ale současně jsem myslel, že mi zármutkem pukne srdce. Jen zázrakem jsem se v tu chvíli nezhroutil.“ Bahdri byl vychováván v radikálním přesvědčení, že islám je jediné pravé náboženství a křesťanství nebezpečná lež. Na vysoké škole Bahdri po pátečních modlitbách pravidelně hlásal megafonem „pravý islám“. V této době však začal na koleji bydlet s prvním křesťanem, kterého kdy v životě potkal. Rozhovory s novým spolubydlicím začaly u Bahdriho vyvolávat různé otázky, především v souvislosti s tím, co islám o křesťanství tvrdí. „Už jsem se nedokázal ztotožnit se všemi těmi protikřesťanskými předsudky, ve kterých jsem vyrůstal.“

Jedné noci měl Bahdri sen. „Viděl jsem muže v bílém, který mi řekl: ‚Opusť cestu, po které jdeš.‘“ O několik dní později se Bahdri o svém snu svěřil rodičům. Ti ho poslali do mešity, aby tam strávil nějaký čas v modlitbách. Následně Bahdriho poděsil další sen, ve kterém ho pronásledovala jakási divoká šelma, snažící se ho roztrhat. Tato noční můra nakonec Bahdriho přiměla, aby se šel poradit s jedním křesťanským pastorem. „Když jsem tomu kazateli vylíčil svůj sen, řekl mi, že by to mohl být sám Ježíš, který mě chce tímto způsobem varovat. Byl jsem ze všeho zmaten. Jak ke mně může nějaký mrtvý prorok hovořit ve snu?“ Po tři týdny pak Bahdri pastora navštěvoval a rozmlouvali spolu o křesťanství. Nakonec došel Bahdri k přesvědčení, že Bible je Božím slovem a nechal se tajně pokřtít. Když se to však dozvěděla Bahdriho rodina, otec ho zamkl do sklepa a vyhrožoval mu: „Pokud se nevrátíš k islámu, zabiju tě.“ Bahdri dostal dva týdny na rozmyšlenou.

Dříve než lhůta vypršela, podařilo se mu s pomocí mladší sestry utéct. Po tři dny se Bahdri snažil nalézt útočiště, ale nikdo se ho neodvážil přijmout k sobě domů. „Můj vzhled je příliš typicky fulský a každý Nigerijec ví, že Fulové jsou muslimové.“ Nakonec Bahdri potkal člověka, který mu slíbil, že ho na několik dnů ukryje na místě, kde ho určitě nikdo hledat nebude. Muž, který mu nabídl pomoc, pak Bahdriho odvedl k jakýmsi odlehlým, oploceným budovám. Bahdrimu v tu chvíli došlo, že byl oklamán. Místo, kam ho muž odvedl, sloužilo jako výcvikový tábor Boko Haram. Po tři roky radikálové Bahdriho den co den systematicky zpracovávali, dokud zcela neztratil schopnost samostatného myšlení a svoji identitu. O táboře dnes hovoří jako o „děsuplném místě“ s atmosférou prosycenou nenávistí. Život v táboře byl prokládán čtením Koránu a vojenským výcvikem, jehož cílem byly teroristické útoky, namířené zejména proti křesťanům. Bahdriho zoufalství se stále stupňovalo. Jeho křesťanská víra byla na úplném začátku a všechno, co prožíval, v něm vyvolávalo pochybnosti o křesťanství. Domníval se, že ho Bůh opustil. Nakonec víru úplně ztratil. Při výcviku se ukázalo, že je Bahdri velmi schopný střelec. Také se mu zalíbil pocit moci, když v ruce svíral zbraň. Po třech měsících výcviku dostali všichni muži rozkaz, aby provedli útok na jednu křesťanskou vesnici. I když mu zabíjení lidí zpočátku nedělalo dobře, po čase se Bahdri zvykl, a stalo se pro něj rutinou. Přestal cítit jakoukoli lítost. „Abych sám přežil, musel jsem vraždit lidi,“ vzpomíná Bahdri. „Kdybych odmítl, bez milosti by mě zastřelili. Nakonec jsem lidi zabíjel, jako by šlo o kuřata.“ V době, kdy již Bahdri klesl na úplné dno, znenadání se mu před očima objevil mladší bratr ve své nevinnosti. To byl podle jeho slov počátek opětovného duchovního přerodu. Dnes Bahdri pomáhá a radí mladým lidem, kteří podobně jako on uprchli od teroristů z Boko Haram. Touží takovým lidem pomáhat, aby znovu získali všechno, o co je ideologie nenávisti připravila. Bahdri dobře ví, že by mohl být za takovou činnost snadno zabit. „Chodit jen tak po ulici je pro mě stále velmi nebezpečné. Kdykoli by mě mohli zabít nebo unést. Určitě by mě rádi viděli mrtvého. Z tohoto důvodu musím stále skrývat svoji totožnost.“ Přestože uplynulo již pět let od doby, kdy Bahdri od radikálních islamistů uprchl, stále ještě bojuje s vědomím viny kvůli činům, na kterých se podílel. „Stále s minulostí zápasím,“ prohlašuje. „Pane, odpusť mi! Promrhal jsem nejlepší léta svého života jako bojovník Boko Haram. Naváděl jsem druhé k zabíjení a sám jsem také vraždil. Cítím nad tím velikou lítost a prolévám nad svými hříchy hořké slzy.“ Teroristická skupina Boko Haram vznikla v roce 2002. Od roku 2009, kdy se velení chopil Abubakar Shekau, připravila podle dostupných údajů o život zhruba 17 000 lidí. V březnu 2015 Abubakar oznámil spojenectví s Islámským státem.

Americký hřbitov – vyprávění spisovatele.

Nedávno jsem zaslechl jednoho Američana vyprávět o náhrobních nápisech na hřbitově, o zvláštních nápisech, jaké jsou ve městě, ze kterého pochází.

Tyhle nápisy, o kterých před časem hovořil, mě velice zaujaly... Nebyly to prosté nápisy se jménem a s čísly, jako bývají u nás. Lidé ve městě, ze kterého pochází, se snaží na svých náhrobcích vést rozhovor..., někdy jako by sami se sebou, někdy jakoby s těmi, kdo míjejí jejich hroby. Mrtví nemlčí...

Když jsem se s ním setkal znovu, zavedl řeč opět na ony nápisy. Chtěl jsem vědět, jestli si nějaké pamatuje. Usmál se: „To víte, že si je pamatuji, chodím na ten hřbitov od dětství, a některé nápisy jsou takové, že si je nelze nepamatovat. Je to dobrý nápad, psát tyhle živé vzkazy, živá oslovení...

Jsou mezi nimi taková, která mohou vychovávat ty, kdo hroby s nápisy míjejí... Jeden člověk, který byl hypochondr, má na své náhrobní desce nápis:

„Tak vidíte, že jsem měl pravdu“

Některé nápisy jsou přímo psychoterapeutické – mají snad dávat smysl omylům, kterých se dopustil ten, kdo v hrobě leží, a před takovými omyly varovat návštěvníky hřbitova, jako třeba náhrobní povzdech:

„Kéž mi odpustíte vy, které jsem v životě nějak zranil“

Vždy, když jsem míjel hrob s tímto nápisem, zkusil jsem si udělat inventuru, pojmenovat si při ní ty, kterým bych se mohl zatoužit jednou ...po smrti... omlouvat. A byl jsem vděčný autorovi tohoto upozornění. Ptal jsem se v duchu: Proč se jim neomluvil, dokud měl čas? Jaká v něm asi byla lítost, že se rozhodl omlouvat i po smrti? Kolikrát bych si bez tohoto nápisu nepřiznal, že jsem někomu ublížil... A jeden z nápisů mě provází od doby, co jsem si ho přečetl poprvé. Ten nápis mi už mnohokrát měnil život, mně i mým blízkým..., kdybych ho minul, pravděpodobně by vypadal můj život i život lidí kolem mě jinak. A jsou to jenom dvě prosté věty. Jeden moudrý člověk, biskup, má na svém náhrobním kameni velice oslovující nápis:

„Lituji toho, že jsem těm, kteří mě měli rádi, věnoval tak málo času“

„Vy ten čas těm, kdo vás mají rádi, ještě můžete věnovat“

Na dalším náhrobku je napsáno: „Tolik jsme toho nestihl... Vy můžete“

Jeden kněz si nechal na svůj hrob na našem hřbitově vytesat slova, která jsem vždy čítal s výčitkou svědomí: „Kéž bys mohl tak jako já říct svému andělu strážnému na konci cesty: „Už je čas? Dobře, pojďme. Udělal jsem v životě, co bylo třeba.“ A jaký nápis byl nejkrásnější? Byl to nápis na náhrobním kameni mého pradědečka. Kdysi byl starostou města. Pokud jsem o něm četl nebo slyšel nějaké vzpomínky, byl to pravý křesťan, byl to člověk, který nikoho nezarmoutil, radostný a vlídný ke každému, s kým se setkal... na svůj hrob si nechal dát nápis: „Bylo to nádherné. A je nádherné dál...“

Růženec

Panuje přesvědčení, že růženec je primitivní modlitba, ve které mohou najít uspokojení jen duše naivní, bez hlubší víry. Ve skutečnosti však vidíme, že se jej modlí všichni - děti i dospělí, světci i učení teologové, začátečníci na cestě modlitby i velcí mystikové. Růženec je tak tvárná modlitba, že se bez problémů přizpůsobí nejrůznějším osobám i situacím. Jinými slovy - existuje mnoho způsobů, jak se modlit růženec. Rád bych popsal některé z nich, abych naznačil, jak velké možnosti se skrývají v této prosté modlitbě.

Ústní modlitba

V prvé řadě je to modlitba ústní a jako takovou se ji můžeme modlit. Vyslovujeme slova a snažíme se uvědomit si jejich smysl. Už sám text je velmi bohatý. Opakovaná modlitba se skládá ze tří částí. Nejprve je to andělovo pozdravení: "*Zdravas Maria, milosti plná, Pán s tebou.*" Následují slova, která podle Lukášova evangelia zvolala k Marii svatá Alžběta, naplněna Duchem svatým: "*Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný je plod života tvého.*" My, kteří již plod jejího života známe, dodáváme: "*Ježíš*". Nakonec přidáváme modlitbu, která vyjadřuje naději církve v prostřednictví Panny Marie jako Matky Boží, a prosíme, aby se za nás přimlouvala nyní i v hodině naší smrti. Tento podivuhodný text vždy odpovídá naší dispozici. Nepotřebujeme sami hledat slova k vyjádření vnitřního modlitebního postoje, v němž se ostatně ne vždy nalzáme. Přijímáme slova modlitby od církve, která nás pomocí evangelia učí, jak se modlit. Namísto vyvolávání subjektivních pocitů vstupujeme do objektivní modlitby, necháváme se nést velkou modlitbou církve.

Rozjímavá modlitba

Růženec se můžeme modlit také meditativně, jako rozjímání nad velkým tajemstvím, které nám Bůh zjevil a které je zaznamenáno v evangeliu. Papež Pius XII. nazval růženec syntézou celého evangelia. V dvaceti tajemstvích růžence rozjímáme dvacet různých aspektů Božího mysteria, "bláznovství kříže" podle slov svatého Pavla (1 Kor 1, 18), které spočívá v tom, že se Bůh stal člověkem a dal za nás svůj život. "... Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno." (Flp 2, 6-9)

Když se modlíme růženec, sledujeme toto ponížení a povýšení. Činíme to spolu s Marií, v jejím duchu a podle jejího příkladu, proto je někdy růženec nazýván Kristovým evangeliem podle Marie.

Pokračování příště (dle časopisu Amen)

Historické zastaveníčko

Chotěnice (německy **Kudenitz**) jsou zaniklá vesnice v okrese Chomutov. Ležely necelých 8 km jihovýchodně od Kadaně na levém břehu řeky **Ohře**. Zanikly v roce

1967 zatopením v důsledku výstavby **vodní nádrže Nechranice**. Slovanský název vesnice je odvozen z osobního mužského jména Choten ve významu ves lidí Chotenových. První zmínka o ní je z roku 1401 v Soudních aktech konzistoře pražské: „Mykess de Chotienicz“. Ke konci 15. století patřily Chotěnice Lobkovicům a jsou uváděny ve smlouvách o dělení hasištejského majetku i v 16. století. Pak se majitelé střídali, až roku 1598 panství Poláky i s Chotěnicemi koupil Linhart Štampach ze Štampachu. Po Bílé hoře ale byl majetek Štampachům zkonfiskován a připadl královské koruně. Roku 1628 pak Chotěnice a další vesnice koupil hrabě Jindřich Šlik z Holejče.

Roku 1654 zde žili 3 sedláci, z nichž 1 šenkoval a 6 chalupníků, z nichž 1 byl kovářem. Tzv. na obci žil ještě jeden poddaný. Roku 1748 žilo v Chotěnicích

11 hospodářů, byl tam vrchnostenský hostinec a je uváděn již také učitel. Schaller roku 1787 uvádí Chotěnice stále u panství Poláky, patřícího hraběti Janu Ant. z Pergenu, který je zdědil po svém otci. Za dalšího majitele, kterým byl od roku 1815 kníže Win-dischgrätz, jsou roku 1846 uváděny poblíž

vesnice již doly na uhlí. Dolování však nikdy nenabylo značnějšího rozsahu a také na zdejším největším dole Václav provoz brzy skončil. Od roku 1868 patřilo panství Poláky, již bez vesnic, jen velkostatky s pozemky, dolnobeřkovickým Lobkovicům. V adresáři z roku 1911 se píše o mostu u Chotěnic, zkracoval cestu z Kadaně do Žatce a býval hodně frekventovaný. Rovněž je tam uvedena brusírna umělých briliantů, tzv. štras, na ostrůvku v mlýnském náhonu a mlýn s turbínou, vyrábějící elektřinu. Chotěnice tedy měly elektřinu dříve než celé široké okolí. Většina obyvatel pracovala v zemědělství. Pěstovaly se tu všechny druhy obilí, cukrovka, kukuřice, brambory, červený jetel, luštěniny, zelenina a chmel. Svými chmelnicemi patřily Chotěnice k největším producentům chmele na kadaňsku. *(dle Z.Binterové a Wikipedie)*

Citát na podzim: „Plody nebývají tak efektní jako květy, ale jsou o to užitečnejší. Dozrát až k nesení plodů však vyžaduje trpělivost.“ (V.K.)